

PÁL DÁNIEL LEVENTE

Halhatatlanság

Tavas van. Zihál a lomb, ahogy elfutok alatta,
egymás elől szívjuk el a sűrített levegőt.

Énekesmadarak gyűlnek össze,
szárnyaikkal átkarolják a fák törzsét,
szeretet nélkül húznak rajtuk egy újabb évgyűrűt.

Megöregedtem,
a reggeli futás már inkább menekülés,
gyanta gyöngyözik kérges bőrömon.

Hiába hordjátok majd
a lassú reflexű szúnyogok borostyánékszerreit –
nem így képzeltem el, hogy halhatatlan leszek.

Love is a mash-up

Az vagy nekem, mint tavaszi zápor,
égi fűszer az íztelen világon,
izzadt, sós bőröm átmosod százszor,
virágok vagyunk bevetetlen ágyon;
édes, ahogy bő nyállal felkecsegtetsz,
összegyűrt visszhangból nevensz felém,
és lépre csalsz és mézet így csepegtetsz,
szirmaid sóhajtják, hatolj belém;
arcod varázsa csordultig betölt,
s én minden reggel, mint a fürge méh,
paplan alatt keresem a gyönyört,
ahogy bóklászom ágyékom felé.

*S lassan tiszta ágyneműre cseréled
a megráncosodott korábbi éveket.*

amikor a szemedbe nézek

amikor a szemedbe nézek
nem a végtelent látom
(se a lehetőségek végtelenjét
se azt hogy akár el is veszhetnék
szemed végtelenjében
...)

inkább egy zsácutca képe villan be
(egy sötét sikátor
írhatnám némi költői összemosással
de inkább csak leírom tényszerűen
különösebb jelentősége
jelen esetben nincsen:
a szemed sötétbarna majdnem fekete)
van a szemedben valami zsácutcaszerű
(ezt így csak valamivel később merem
félhangosan kimondani
amikor a piszoárnál megérezem
kézfemen a langyos permetet)
van benned valami zsácutca
(erre a szemedbe nézve jöttem rá)
és az ember
(legalábbis én)
valamiért vonzódik a zsácutcákhoz –
mindig arra emlékeztetnek
hogy semmi sem tart örökké
(és ma este arra is
meddig mehetek el veled)